

LÁZÁR BALÁZS

szürke lepke

*szürke lepke verdes
csapkodása a tájat
szárnysuhogás-fehére
beteríti óriás légteste
és vizesedik puffad
megszabadulna ha tudna
rákötve a mindenségen túlra
nyárvégi fénytömlesztés
a pórusok utoljára még
felizzának de a szürke lepke
tánca leányékolja mindet
ahogy kering ahogy sötétlik
rávetül az érzékekre
emlékekkel érintkezve
zuhanás előtti sóhaj: mindjárt esik*

A téli parton

*A szemközti hegy körvonalait
szürkésfehér füstté oldotta fel
a tél szétáradó, láthatatlan sava.
Szilárdból légnemű, vízből jég,
igéből a test, gondolatból a tett,
és persze ezer hasonlót tudnánk még,
megannyi titokzatos átalakulást,
melyekben észrevétlen egy új minőség
születik, de mégsem új, mégsem más,
a lényeg talán maga az állandó körforgás.
Bent, a lefagyott öntudat mélyén
a gyermekkor sűrű, zöld tava
áramlik, kavarog ide-oda,
talán felszínre törne, ha volna
elég felhajtó ereje, ahogy nő a tét...
Csapdába csalja a fényt a szürkésfehér,
majd elnyeli, ahogy összeroskad a tér,
beleforog anyag, emlék, a csönd, a tél,
s középpontjában megáll az egész.*

zöld

zöld metamorfózis
 földből kinövő fény
 révületben a kert
 érzeink hullámtere
 gyorsul is lassul is a perc
 az augusztus végi búra alatt
 bepárasodik a pillanat
 ahogy lecsapódik a látvány
 mintha ezt a lágy eső előtti
 csendet zárná magába
 a boldog borostyán idő
 szilárdulásban remegő
 a sűrű mozdulatlanság előtt
 elültetni még gyorsan
 a sárga nyári orgonát
 kiásni az almafa tuskóját
 s mintha nem lenne mindegy
 helyére tenni egy-két téglát
 halkul a madár-virágének már
 s a vörösbe csavarodó
 szőlőlevelek előtt
 a kiszáradt diófa
 kérlelő ágaiba
 akad bele végül
 az az utolsó tétova tekintet

Akshar Esenov: Szigetek, 2009